Lietas Nr. C31365815
Lietas arhīva Nr. CA-0244-17/2

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2017.gada 24.aprīlī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja Skaidrīte Buivide,
tiesneši Lidija Pliča, Mārtiņš Sviķis,
ar tiesas sēdes sekretārēm Zani Eihenbergu, Gundegu Miķelsoni,

piedaloties prasītājas SIA "Hof-Ranzen" pilnvarotajiem pārstāvjiem zvērinātam advokātam Sergejam Rudānam un zvērinātai advokātei Ditai Bušai, atbildētāju SIA "ARTBLOK" un SIA Ražošanas komercfirma "L.E.O." pilnvarotajam pārstāvim zvērinātam advokātam Benno Butulim,

atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 34, izskatīja civillietu SIA "Hof-Ranzen" prasībā pret SIA "ARTBLOK" un SIA Ražošanas komercfirma "L.E.O." par zaudējumu, likumisko procentu un līgumsoda piedziņu un SIA "ARTBLOK" un SIA Ražošanas komercfirma "L.E.O." pretprasībā pret SIA "Hof-Ranzen" par paziņojuma par vienpusēju atkāpšanos no līguma atzīšanu par spēkā neesošu, sakarā ar SIA "Hof-Ranzen" apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 2.marta spriedumu.

Civillietu tiesas kolēģija, noklausījusies tiesneses S.Buivides ziņojumu,

konstatēja:

2015.gada 14.oktobrī, ar precizējumu 2016.gada 11.februārī, SIA „Hof-Ranzen" (turpmāk - prasītāja) vērsusies Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā ar prasību pret SIA "ARTBLOK" un SIA Ražošanas komercfirma "L.E.O." (turpmāk – atbildētājas) par zaudējumu piedziņu, kur, pamatojoties uz Civillikuma 1770., 1775., 1779., 1753., 1756., 1759., 1765., 1672., 1674.pantiem lūgts piedzīt no atbildētājām, zaudējumus 51 185,62 EUR, likumiskos procentus 2 810,30 EUR un līgumsodu 25 592,51 EUR, kopā 79 588,43 EUR, kā arī tiesāšanās izdevumus, nosakot prasītājas tiesības saņemt likumiskos 6% gadā.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2015. gada 2. februārī puses noslēdza Būvdarbu līgumu Nr. 2015/01 (turpmāk - Būvdarbu līgums), saskaņā ar kuru atbildētājas ar saviem spēkiem un materiāltehniskajiem līdzekļiem, apņēmās veikt kultūrvēsturiskas ēkas /nosaukums/ (turpmāk - Objekts) renovāciju. Prasītāja 2015. gada 5., 13., un 19. februārī samaksāja atbildētājām avansa maksājumu kopumā 51 185,62 EUR apmērā.

2015. gada 26. februārī Burtnieku novada būvvalde, veicot būvniecības kontroli Objektā, konstatēja, ka atbildētāju brigāde uzsākusi būvdarbus Objektā pirms 2015. gada 19. februāra būvatļaujas būvniecības uzsākšanai nosacījumu izpildes. Tādējādi būvdarbi Objektā bija uzsākti bez spēkā esošas būvatļaujas. Prasītājai tika lūgts sniegt paskaidrojumu par tai piederošajā Objektā Būvvaldes konstatēto nelikumīgo būvniecību.

2015. gada 27. februārī prasītāja paziņoja atbildētājām, ka Līgums tiek izbeigts, pamatojoties uz 13.3.2.2. punktu un mutvārdos aicināja atbildētājas atmaksāt avansu, taču atbildētājas no šī pienākuma izpildes atteicās.

Prasītāja uzskata, ka apstākļos, kad atbildētājas, būdamas profesionālas būvdarbu veicējas, ir pārkāpušas būvdarbu izpildes pamatprincipus, uzsākot būvdarbus bez būvatļaujas, un pēc tam būvatļaujas iegūšanai trūkstošo dokumentu neesamībā nepamatoti vainojušas prasītāju, turpmāka sadarbība pušu starpā nav iespējama. Atbilstoši Būvdarbu līgumam tieši atbildētājām ir pienākums kārtot būvatļauju un ar to saistīto dokumentāciju.

Prasītāja, ievērojot 2015. gada 10. marta pretenzijā noteikto, lūdza atbildētājas avansu atmaksāt nekavējoties, bet ne vēlāk kā līdz 2015. gada 14. martam. Līdz ar to prasītāja aprēķinājusi likumiskos nokavējuma procentus par laika posmu no 2015. gada 14. marta līdz 2015.gada 14.oktobrim (214 kavētas dienas), kas kopsummā veido 1 800,61 EUR.

Tā kā Būvdarbu līgums saskaņā ar 13.3.2.2. punktu tika izbeigts Atbildētāju saistību pārkāpuma dēļ, atbilstoši Būvdarbu līguma 9.3. punktam prasītāja ir tiesīga prasīt līgumsodu. Būvdarbu līguma kopējā summa ir 255 928,12 EUR bez pievienotās vērtības nodokļa. Tādējādi līgumsoda summas apmērs ir 25 592,81 EUR.

2015.gada 20.novembrī Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā saņemti atbildētāju paskaidrojumi, kur norādīts, ka atbildētājas prasību neatzīst pilnībā.

2016.gada 3.februārī atbildētājas iesniegušas pretprasību, kur, pamatojoties uz Civillikuma 1., 1587., 1415., 2039., 2391.pantiem, 2014.gada 19.augusta Ministru kabineta noteikumu Nr.500 "Vispārīgie būvnoteikumi" 73., 79.punktu lūgts atzīt prasītājas 2015.gada 27.februāra paziņojumu par vienpusēju līgumisko attiecību atzīšanu par spēkā neesošu no tā paziņošanas brīža un piedzīt visus tiesāšanās izdevumus.

Pretprasības pieteikumā norādīts, ka, atbildot uz apstrīdēto paziņojumu, prasītājai rakstveidā norādīts, ka, atbildētājas pirms darbu uzsākšanas objektā tika iesniegušas visus pasūtītāja pieprasītos dokumentus. Nekādi papildus trūkstošie dokumenti vai informācija no atbildētājām netika pieprasīta.

Sagatavošanās darbi Objektā tika sākti pēc uzstājīga prasītājas pieprasījuma. Atbildētājas paļāvās uz pasūtītāja pilnvaroto pārstāvi /pers. I/, kurš kārtoja visu būvniecības darbu veikšanai nepieciešamo dokumentāciju. 2015. gada 19. februārī /pers. I/ atsūtījis īsziņu atbildētāju pārstāvim, norādot, ka 2015. gada 19. februārī izsniegta būvatļauja, vienlaikus dodot uzdevumu nekavējoties sākt darbus, nenododot atbildētāju rīcībā Būvatļauju vai tās kopiju un neinformējot ne par kādiem tajā ietvertiem papildus nosacījumiem.

Uzskata, ka prasītājai radušās iepriekš neparedzētas finanšu problēmas, kuru dēļ tai ir kļuvusi neiespējama renovācijas darbu realizācija Objektā. Līdz ar to būvvaldes atzinums tiek apzināti izmantots kā formāls ieganstu, lai vienpusēji mēģinātu atkāpties no tālākas Līguma izpildes. Prasītājas pārstāvji

nemaz nemēģināja vest sarunas ar atbildētājām, nolūkā panākt konstruktīvu, abām pusēm pieņemamu situācijas risinājumu, lai turpinātu darbus Objektā.

Atbildētājām nepastāvēja tādi šķēršļi, kas liegtu nodrošināt Būvatļaujas 10.punktā norādītos būvdarbu uzsākšanas nosacījumu izpildi. Ar 2015. gada 27. februāra paziņojumu nevar būt notikusi vienpusēja Līguma pirmstermiņa izbeigšana, jo nav konstatēti Būvniecības līguma 13.3. punkta apakšpunktos paredzētie nosacījumi. No būvvaldes atzinuma izriet, ka 2015. gada 19. februārī ir izsniegta būvatļauja, vienīgi būvdarbu sagatavošanās darbi uzsākti pirms nosacījumu izpildes un atzīmes saņemšanas būvatļaujā. Izpildot šos nosacījumus un saņemot būvvaldes atzīmi, būvdarbu turpināšanai nepastāvētu šķēršļi. Nekādi šķēršļi nepastāvēja arī Būvatļaujas 10.punktā norādīto nosacījumu izpildei. Šo nosacījumu un paša Līguma tālāku izpildi nav vēlējusies pati prasītāja.

Prasītājas paziņojums ir vērtējams kā neatbilstošs pamatojoties uz Būvdarbu līguma 13.3.2. punkta noteikumiem, jo neizpildās tajā noteiktie priekšnoteikumi, lai Prasītājam rastos tiesības izbeigt līgumu pirms termiņa, kā arī ir neatbilstošs tiesību normām, ar kurām pamatota pretprasība.

Ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 2.marta spriedumu prasība noraidīta, bet pretprasība apmierināta, atzīstot par spēkā neesošu prasītājas 2015. gada 27. februāra paziņojumu par vienpusēju atkāpšanos no 2015. gada 2.februāra līguma, piedzenot no prasītājas par labu SIA "ARTBLOK" tiesāšanās izdevumus 1500,84 EUR.

Pirmās instances tiesa spriedumu pamatojusi ar tālāk norādīto argumentāciju.

Pēc juridiskās dabas pušu starpā noslēgtais darījums ir uzņēmuma līgums Civillikuma 2212. panta pirmā daļas izpratnē. Lietā nav strīda par faktu, ka prasītāja 2015. gada 5., 13., un 19. februārī samaksāja atbildētājām avansa maksājumu kopumā 51185,62 EUR apmērā. Starp pusēm pastāv strīds par to, vai prasītāja tiesīgi vienpusējā kārtā atkapās no līguma un vai atbildētājām ir pienākums atmaksāt avansa maksājumu un līgumsodu.

Civillikuma 1589. pantā ir noteikts, ka *vienpusēja atkāpšanās no līguma pielaižama tikai tad, kad tā pamatota ar paša līguma raksturu, vai kad to zināmos apstākļos atļauj likums, vai arī kad tāda tiesība bijusi noteikti pielīgta.*

Līguma 13.3.2. punktā noteiktas prasītājas tiesības izbeigt līgumu pirms termiņa beigām ja: līguma izpildes laikā noskaidrojas, ka atbildētājas nav spējīgas izpildīt būvdarbus saskaņā ar līguma noteikumiem (13.3.2.1. apakšpunkts), atbildētājas pārkāpj Latvijas Republikā spēkā esošos likumus un citus normatīvos aktus, kas attiecas uz būvdarbu izpildes kārtību un kvalitāti (13.3.2.2. apakšpunkts). 2015. gada 27. februārī prasītāja paziņoja atbildētājām, ka līgums tiek vienpusēji izbeigts, pamatojoties uz minēto punktu, pielikumā pievienojot Burtnieku novada būvvaldes 2015. gada 26. februāra atzinumu Nr.11-16/2015/29.

Laika posmā no 2015.gada 27.februāra līdz 2015. gada 3. jūnijam notika pušu sarakste saistībā ar prasītājas vienpusēju atkāpšanos no līguma. Izvērtējot pušu veiktās sarakstes saturu secināts, ka atbildētājām nepastāvēja šķēršļi novērst būvvaldes atzinumā norādītos pārkāpumus un atbildētājas bija gatavas turpināt būvdarbus atbilstoši līgumam. Tādējādi atzīts, ka no pušu sarakstes viennozīmīgi secināms, ka prasītāja nebija ieinteresēta atrisināt radušos situāciju, atļaujot atbildētājām novērst būvvaldes atzinumā norādītos pārkāpumus.

2015. gada 27. februāra paziņojumā par vienpusēju līguma izbeigšanu prasītāja paziņojusi vien faktu, ka līgums tiek vienpusēji izbeigts, pamatojoties uz līguma 13.3.2.2. punktu, attiecīgi pamatojumu nenorādot un nepaskaidrojot, vien pievienojot pielikumā Burtnieku novada būvvaldes atzinumu.

No būvvaldes atzinuma redzams, ka atbildētāju brigāde uzsākusi būvdarbus Objektā pirms 2015. gada 19. februāra būvatļaujā 12. punktā norādīto nosacījumu izpildes, jo būvvalde nav saņēmusi visu nepieciešamo dokumentāciju, lai šo atzīmi izdarītu. Pie šādiem apstākļiem būvvalde nolēmusi būvdarbus būvobjektā apturēt līdz tiks izdarīta atzīme par būvdarbu uzsākšanas nosacījumu izpildi 2015. gada 19. februāra būvatļaujā. Saņemot būvvaldes atzinumu, prasītājas valdes loceklis /pers. J/ 2015. gada 27. februārī būvvaldē paskaidroja, ka prasītāja līdz šim brīdim nav saņēmusi no atbildētājām virkni dokumentus, kas nepieciešami iesniegt, lai varētu veikt atzīmi par būvatļaujā 12. punktā norādīto nosacījumu izpildi.

No 2015. gada 19. februāra Burtnieku novada būvvaldes būvatļaujas Nr. 11-2/2015/14 redzams, ka tajā iekļauti būvdarbu uzsākšanas nosacījumi. Uz 2015. gada 26. februāri būvvaldē nebija iesniegta būvētāja civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas polises kopija, būvuzraudzības plāns, būvdarbu žurnāls un autoruzraudzības žurnāls, un līdz ar to nebija izpildīti visi būvatļaujā norādītie būvdarbu uzsākšanas nosacījumi.

No pušu sarakstes redzams, ka prasītāja nemaz nemēģināja vest sarunas ar atbildētājām, nolūkā panākt konstruktīvu, abām pusēm pieņemamu situācijas risinājumu un novērst būvvaldes norādītos trūkumus. Vēl jo vairāk, prasītāja atbildētājām nemaz nedarīja zināmu, kāda tieši atzīme un par kādu konkrētu būvdarbu uzsākšanas nosacījumu izpildi nav izdarīta atzīme Objekta būvatļaujā un kas būtu veicams, lai radušos situāciju atrisinātu.

To, ka uz 2015. gada 26. februāri pastāvēja atbildētāju civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas polise, apliecina atbildētāju iesniegtā polise Nr. CA207909, kas izdota 2014. gada 16. maijā un kas bija spēkā līdz 2015. gada 20. maijam. Līdz ar ko atzīts, ka šo būvvaldes konstatēto pārkāpumu puses varēja viegli novērst, ja to vēlētos. Tāpat atbildētājas pārstāvis tiesas sēdē apliecināja, ka atbildētājas varēja novērst pārējos būvvaldes atzinumā norādītos pārkāpumus, ieviešot un aizpildot attiecīgos žurnālus.

Novērtējot minētos pierādījumus to kopumā un savstarpējā saistībā, saskaņā ar loģiku un dzīvē gūtiem novērojumiem, atzīts, ka būvvaldes atzinumā norādītie pārkāpumi varēja tikt novērsti, proti, nepastāvēja šķēršļi pēc 2015. gada 26. februāra izpildīt būvatļaujā norādītos būvdarbus izpildes nosacījumus un būvdarbus Objektā varēja turpināt, ja vien prasītāja pati būtu ieinteresēta turpināt līgumtiesiskās attiecības.

Atbilstoši līguma 5.6. un 5.1.1.punktiem tieši atbildētājām ir pienākums kārtot būvatļauju un ar to saistīto dokumentāciju. Taču no lietas faktiskajiem apstākļiem izriet, ka prasītāja šo līguma punktu ar savām faktiskajām darbībām bija grozījusi, uzņemoties pati veikt visas nepieciešamās darbības saistībā ar dokumentācijas kārtošanu, kas saistīti ar būvdarbiem Objektā. Minētais secināts, izvērtējot 2015. gada 19. janvāra pilnvaras /pers. I/ apjomu un tajā noteikto uzdevumu. Tādējādi Prasītāja, izdodot attiecīgu pilnvaru /pers. I/, atbilstoši Civillikuma 2289. pantam apņēmās pilnvarnieka rīcību atzīt sev par saistošu.

Prasītājas norādītais apstāklis, ka /pers. I/ nav prasītājas darbinieks vai amatpersona, un ka tieši /pers. I/ bija persona, kas ieteica slēgt būvdarbu līgumu ar atbildētājām, nav būtiskas nozīmes, jo tikai pati prasītāja izvēlas konkrētu personu - pilnvarnieku un kā pilnvaras dēvēja uzdod pilnvarniekam zināmu uzdevumu.

/pers. I/ bija tā persona, kas kārtoja visu būvniecības darbu veikšanai nepieciešamo dokumentāciju. Minēto faktu apstiprina Kultūras pieminekļa, remonta, konservācijas, restaurācijas, rekonstrukcijas darbu atļauja, no kuras redzams, ka to 2015. gada 23. februārī, proti, līguma darbības laikā, saņēmis /pers. I/. Valsts Kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijā arī vērsies /pers. I/ 2015. gada 16. februārī, proti, līguma darbības laikā. Tāpat minēto faktu apliecina Burtnieku novada Būvvaldes 2015. gada 22. decembra atbilde un tai pievienotā būvatļauja, kā arī Valsts pieminekļu aizsardzības inspekcijas 2015. gada 1. decembra atbilde ar tai pievienotajiem dokumentiem – 19.02.2015. atļauja Nr. P-0000138 un prasītājas 2015. gada 10. februāra iesniegums. Arī būvatļaujā tieši /pers. I/ būvatļaujā norādīta kā persona, kurai izdota pilnvara.

/pers. I/ 2015. gada 19. februārī no mobilā tālruņa atsūtījis īsziņu atbildētāju pārstāvim, kurā norādīts, ka 2015. gada 19. februārī izsniegta būvatļauja Nr. 11-2/2015/14.

Atbilstoši Ministru Kabineta 2014. gada 19. augusta noteikumu Nr. 500 "Vispārīgie būvnoteikumi" 73. un 79. punktam tieši prasītājai bija pienākums nodrošināt būvatļaujā norādīto būvdarbu uzsākšanas nosacījumu izpildi. Lietā nav nodibināts, ka prasītāja būtu izsniegusi atbildētājām pilnvaru, lai tās varētu izpildīt līguma 5.6. punktā noteikto pienākumu, kas pierāda, ka prasītāja caur savu pilnvaroto personu veica pienākumu, kas

saistīts ar būvdarbu dokumentācijas kārtošanu. Apstāklim, ka puses rakstveidā nav vienojušās par līguma 5.6. punkta grozīšanu, nav būtiskas nozīmes, jo ar līdzēju faktiskām darbībām lietā pierādīts, ka prasītāja pati, pilnvarojot pārstāvi, ir uzņēmusies veikt šo pienākumu.

Par pamatotu atzīta atbildētāju norāde, ka, saņemot prasītājas pārstāvja īsziņu, atbildētājas paļāvās uz prasītājas pārstāvja atļauju uzsākt būvdarbus Objektā un, nepārliecinoties par šādas būvatļaujas esamību, darbus uzsāka. Atbildētājām bija tiesības paļauties uz prasītājas pārstāvja norādi, to rīcībā nebija informācijas par to, ka būvatļaujā ir iekļauti papildus nosacījumu, jo prasītājas pārstāvis par tādu esamību nebija norādījis.

Atbildētāju pārstāvju atsaukšanās uz atsevišķu judikatūru nav pamatota, norādītajās lietās norāde uz būtiska pārkāpuma konstatēšanas nepieciešamību nav piemērojama izskatāmajā lietā, jo strīds neizriet no darba tiesiskajām attiecībām, kā arī nav piemērojamas normas, kas izriet no Patērētāju tiesību aizsardzības likuma. Turklāt pie apstākļiem, ka tiesa ir konstatējusi, ka atbildētājas nav vainojamas būvdarbu uzsākšanā, nepastāvot būvatļaujā noteikto nosacījumu izpildei, tiesas ieskatā nav svarīgi konstatēt, vai pieļauts būtisks pārkāpums.

Pamatoti ir prasītājas iebildumi, ka strīdus tiesiskajām attiecībām nav piemērojamas ANO 1980.gada 11.aprīļa (Vīnes) Konvencijas par starptautiskajiem preču pirkuma-pārdevuma līgumiem normas, savukārt vērā ņemts UNIDROIT starptautisko komerclīgumu princips, atzīstot, ka prasītāja, vienpusēji atkāpjoties no līguma, ir rīkojusies pretēji Civillikuma 1. pantam, prettiesiski un nesamērīgi izmantojot līgumā pielīgto atbildētājas atbildību par dokumentāciju, tādējādi rīkojoties pretēji labas ticības principam.

Pamatoti ir atbildētāju argumenti, ka prasītājas paziņojumā par vienpusēju atkāpšanos no līguma norādītais būvvaldes atzinums apzināti izmantots kā formāls ieganstu, lai vienpusēji mēģinātu atkāpties no tālākas līguma izpildes. Uz to norāda arī fakts, ka paziņojumu prasītāja sagatavojusi 2015. gada 27. februārī - tajā pašā dienā, kad prasītājas valdes loceklis parakstījies par būvvaldes atzinuma saņemšanu.

Pamatoti ir arī atbildētāju argumenti, ka nevēlēšanos risināt strīdus situāciju savstarpējas vienošanās ceļā apstiprina arī fakts, ka jau 2015. gada 10. martā, t.i., nākamajā dienā pēc atbildēju 2015. gada 9. marta atbildes uz paziņojumu nosūtīšanas, prasītājas vārdā bija sagatavota pretenzija, ar kuru no atbildētājām pieprasīts 4 dienu laikā atmaksāt samaksāto avansu, kā arī papildus samaksāt līgumsodu 10 % apmērā no Līguma summas. Šāda prasītājas rīcība liecina nevis par vēlmi korekti atrisināt radušos situāciju, bet gan par savtīgu nolūku - iedzīvoties uz atbildētāju rēķina.

Prasītāja ir rīkojusies pretēji labai ticībai, jo tai nebija tiesiska pamata vienpusēji izbeigt līgumu, kas atbilstoši Civillikuma 1587. pantam ir izpildāms, līdz ar ko prasītājas 2015. gada 27. februāra paziņojums par vienpusēju atkāpšanos no 2015. gada 2. februāra līguma atzīts par spēkā neesošu.

Tā kā pretprasība atzīta par pamatotu, prasības apmierināšanai nav pamata.

Par spriedumu apelācijas sūdzību 2016.gada 5.aprīlī, ar precizējumiem 2016.gada 17.maijā, iesniedza SIA "Hof-Ranzen" pārsūdzot to pilnā apmērā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka pirmās instances tiesa piešķīrusi nepamatotu juridisku nozīmi prasītāja pilnvaras izdošanai, jo bez pušu saskanīga gribas izteikuma, kas saskaņā ar līgumu noformējams rakstveidā, nav iespējama tā noteikumu vienpusēja grozīšana. Prasītāja nekad nav paudusi gribu pati īstenot nepieciešamās dokumentācijas kārtošanu, jo nepārzina būvniecības procesu regulējošās prasības. Pilnvara ir vienpusējs tiesisks darījums, kas nesaista pilnvarnieku, un tikai dod tam tiesības pilvarotāja vārdā stāties tiesiskās attiecībās ar trešajām personām. Ne pilnvaras izdošanas fakts, ne to skaits nevar ietekmēt pilnvaras devēja nodibinātās saistības. Pilnvarnieka darbība atbildētāja saistību izpildi atviegloja, taču nesašaurināja šo saistību apjomu, sadarbojoties ar prasītāja pilnvarnieku.

Nepamatoti bez ievērības atstāts atbildētāju pieļautais līguma pārkāpums būvniecības procesam nepieciešamo dokumentu kārtošānā. Dokumenti, kas netika iensiegti būvvaldē ir tādi, kuru iegūšana un izmantošana būvdarbu vajadzībām attiecināma tikai un vienīgi uz atbildētāju un to nepieciešamība nevarēja atbildētājām būt nezināma.

Līgums neuzliek par pienākumu prasītājai izvērtēt atbildētāju pieļautā pārkāpuma novēršanas iespējas, bet gan tikai konstatēt pārkāpuma faktu. Nekādi pierādījumi lietā neapliecina atbildētāju darbības nolūkā novērst atzinumā konstatētos pārkāpumus, par kuriem atbildētājas sākušas interesēties desmit mēnešus pēc būvdarbu apturēšanas.

Būvniecības likums nesaista būvatļaujas izsniegšanas brīdi ar atļauju uzsākt būvdarbus, atbildētājam bija jāapzinās, ka kompetence dot atļauju būvdarbu uzsākšanai ir tikai būvvaldei. Atbildētājas, uzsākot būvdarbus situācijā, kad būvdarbu uzsākšanas nosacījumi nav izpildīti, pārkāpušas normatīvos aktus, kas prasītājai radīja tiesisku pamatu vienpusēji atkāpties no līguma saskaņā ar līguma 13.3.2.2.punktu.

Pirmās instances tiesa ar labas ticības principa nepareizu piemērošanu grozījusi no līguma izrietošās tiesiskās sekas un nostādījusi puses situācijā, kad pie spēkā esoša līguma prasītāja nav saņēmusi un vairs nevar saņemt līguma izpildījumu. Atbildētājas faktiski no saistību izpildes atbrīvotas ar tiesībām paturēt saņemto naudu, kamēr prasītāja nav saņēmusi pakalpojumus 51 185,62 EUR vērtībā. Turklāt līgumā būvdarbu pabeigšana pielīgta līdz 2015.gada 31.oktobrim.

Prasītājas ieskatā laikam, kad notikusi apstrīdētā paziņojuma sagatavošana nav juridiskas nozīmes, jo prasītājas tiesību izmantošana nav aprobežota ar kādiem papildus nosacījumiem. Ātrāka tiesiskās noteiktības nodibināšana pēc prasītājas atkāpšanās nolīguma būtu abu pušu interesēs. Būvdarbu uzsākšana pirms būvatļaujas nosacījumu izpildes ir ne vien administratīvi, bet arī krimināli sodāma darbība. UNIDROIT principi piemēroti nepamatoti, jo lietā nav un nevar būt konstatējama prasītājas darbības vai bezdarbības izraisīta līguma neizpilde.

Ievērojot pirmās instances tiesas atzīto, ka prasītāja nav kontaktējusies ar atbildētājām par būvvaldes atzinumā iekļautajiem apstākļiem, iesniegta mobilo sakaru operatora izdruka par apstākli, ka prasītāja sazinājusies ar atbildētājas SIA "ARTBLOK" valdes locekli.

2016.gada 12.oktobrī un 2017.gada 27.februārī precizēts likumisko procentu apmērs, lūdzot to piedzīt 6024,48 EUR apmērā.

Atbildētājas 2016.gada 28.jūnijā iesniedza rakstveida paskaidrojumus par apelācijas sūdzību, norādot, ka to neatzīst, uzskata pirmās instances tiesas spriedumu par pamatotu un likumīgu. Norāda, ka, nepastāvot atbilstošam pilnvarojumam, atbildētājas pat teorētiski nevarēja veikt ar būvdarbiem saistītās dokumentācijas kārtošanu valsts un pašvaldības iestādēs, jo šādas tiesības dod tikai tiesiskā kārtā izsniegta pilnvara.

Lietā nav pierādīts, ka prasītāja atbildētājas būtu informējusi par būvatļaujas papildus nosacījumiem, tieši pretēji – atbildētājas mudinātas nekavējoties sākt sagatavošanas darbus objektā. Nav konstatēts un atzīts atbildētāju pieļauts līguma pārkāpums. Būvvalde konstatējusi sagatavošanās būvdarbu uzsākšanu pirms pēdējās atzīmes izdarīšanas būvatļaujā, par ko atbildība gulstas uz prasītāju. Konstatētie pārkāpumi bija viegli novēršami; prasītāja nemēģināja vest sarunas nolūkā novērst trūkumus.

Pirmās instances tiesa nevis atzinusi par svarīgākām atbildētāju tiesības turpināt līgumu, bet gan konstatējusi to, ka tieši prasītājas darbības pēc 2015.gada 26.februāra bija nelabticīgas.

Veikt jebkādas darbības līguma izpildes nodrošināšanai un būvvaldes konstatēto trūkumu novēršanai jau no būvvaldes atzinuma saņemšanas dienas līdz šim brīdim liegusi tieši prasītāja, paziņojot par līguma izbeigšanu, atsakoties no jebkādas tālākas sadarbības ar atbildētājām, ceļot prasību tiesā.

Atkārtoti uzsvērts, ka apstrīdētais paziņojums ir neatbilstošs tiesību normām, ar kurām pamatota pretprasība. Mobilā operatora izdruka pierāda zvana veikšanu uz tālruņa numuru 26522917, kas ilga 1:01, neatspoguļo sarunas saturu.

Prasītājas SIA "Hof-Ranzen" pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Sergejs Rudāns apelācijas instances tiesas sēdē uzturēja prasību un

apelācijas sūdzību, pretprasību neatzina atbilstoši prasības pieteikumā, rakstveida paskaidrojumos un apelācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem.

Atbildētāju SIA "ARTBLOK" un SIA Ražošanas komercfirma "L.E.O." pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Benno Butulis apelācijas instances tiesas sēdē prasību un apelācijas sūdzību neatzina, pretprasību uzturēja saskaņā ar pretprasības pieteikumā un rakstveida paskaidrojumos norādītajiem apstākļiem.

Motīvu daļa.

Pārbaudot lietas materiālus un noklausoties pušu pārstāvju viedokli, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka SIA "Hof-Ranzen" prasība pret SIA "ARTBLOK" un SIA Ražošanas komercfirma "L.E.O." par zaudējumu piedziņu nav pamatota un ir noraidāma, savukārt SIA "ARTBLOK" un SIA Ražošanas komercfirma "L.E.O." pretprasība pret SIA "Hof-Ranzen" par paziņojuma par vienpusēju atkāpšanos no līguma atzīšanu par spēkā neesošu ir pamatota un apmierināma tālāk norādīto apsvērumu dēļ.

Civillietu tiesu kolēģija vadās no Civilprocesa likuma 426.panta pirmās daļas, ka *apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā.*

Apelācijas sūdzībā spriedums tiek pārsūdzēts pilnā apmērā, vienlaikus netiek apstrīdēts pirmās instances tiesas lietā nodibinātais, ka 2015. gada 2. februārī puses noslēdza Būvdarbu līgumu Nr. 2015/01, saskaņā ar kuru atbildētājas ar saviem spēkiem un materiāltehniskajiem līdzekļiem, apņēmās veikt kultūrvēsturiskas ēkas /nosaukums/ renovāciju. Prasītāja 2015. gada 5., 13., un 19. februārī samaksāja atbildētājām avansa maksājumu kopā 51 185,62 EUR apmērā. 2015. gada 26. februārī Burtnieku novada būvvalde, veicot būvniecības kontroli Objektā, konstatēja, ka atbildētāju brigāde uzsākusi būvdarbus Objektā pirms 2015. gada 19. februāra būvatļaujas būvniecības uzsākšanai nosacījumu izpildes. 2015. gada 27. februārī prasītāja paziņoja atbildētājām, ka Līgums tiek izbeigts, pamatojoties uz 13.3.2.2. punktu.

Minētie fakti atbilst lietas materiāliem un saskaņā ar Civilprocesa likuma 430.panta trešo daļu apelācijas instances tiesai tie nav jāpārbauda.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka prasītāja, vienpusēji atkāpjoties no Būvdarbu līguma, rīkojusies pretēji Civillikuma 1. pantam, prettiesiski un nesamērīgi, izmantojot līgumā pielīgto atbildētājas atbildību par dokumentāciju. Prasītāja ir rīkojusies pretēji labai ticībai, jo tai nebija tiesiska pamata vienpusēji izbeigt līgumu, kas atbilstoši Civillikuma 1587. pantam ir izpildāms, līdz ar ko prasītājas 2015. gada 27. februāra paziņojums par vienpusēju atkāpšanos no 2015. gada 2. februāra līguma ir atzīstams par spēkā neesošu, savukārt prasība – noraidāma.

Apelācijas instances tiesa par pamatotu un pietiekamu atzīst pārsūdzētajā spriedumā ietverto motivāciju, tādējādi Civillietu tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas viedoklim un vadās no Civilprocesa likuma 432.panta piektās daļas, saskaņā ar kuru, *ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma argumentācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt*.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka lietas apstākļi ir izvērtēti objektīvi, pareizi nonākot pie secinājuma, ka prasība nav pamatota un ir noraidāma, savukārt pretprasība – pamatota un apmierināma. Vienlaikus Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka apelācijas sūdzībā minētie argumenti nedod pamatu pārvērtēt pārsūdzētā sprieduma motivāciju, jo tā atbilst gan lietā nodibinātiem apstākļiem, gan tiesību normām, uz kurām pirmās instances tiesa spriedumā atsaukusies un judikatūrai, kas piemērota.

Vērtējot apelācijas sūdzībā norādīto, konstatējams, ka apelācijas sūdzībā pēc būtības atkārtoti prasības pieteikumā norādītie argumenti, kuru izvērsts novērtējums sniegts pirmās instances tiesas spriedumā. Kā redzams no sprieduma, pirmās instances tiesa ir pārbaudījusi un novērtējusi pierādījumus lietā to kopumā, kā arī pamatojusi spriedumu ar atbilstošām materiālo tiesību normām saistībā ar konstatētajiem apstākļiem.

Attiecībā uz atbildību par dokumentācijas kārtošanu, apelācijas instances tiesa ņem vērā apstākli, ka lietas materiālos nav atrodama atbildētājam izsniegta pilnvara kārtot dokumentāciju valsts un pašvaldības iestādēs. Ir vispārzināms fakts, ka, lai atbildētājas prasītājas vārdā veiktu darbības valsts un pašvaldības iestādēs, tam būtu nepieciešams atsevišķs pilnvarojums, jo pušu starpā noslēgtais līgums pats par sevi nevar kalpot par apliecinājumu atbildētāju pilnvarojumam attiecībā pret trešajām personām.

Apstāklis, ka pilnvarojums /pers. I/ izsniegts pirms līguma noslēgšanas, nevar mainīt pilnvarojuma apjomu un uzdevumu izpildi, kas, kā pamatoti konstatējusi pirmās instances tiesa, lietā pierādīts rakstveida pierādījumiem, kas attiecas uz Līguma darbības laiku - Kultūras pieminekļa, remonta, konservācijas, restaurācijas, rekonstrukcijas darbu atļauju, vēršanos Valsts Kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijā, Burtnieku novada Būvvaldes 2015. gada 22. decembra atbilde un tai pievienotā būvatļauja, kā arī Valsts pieminekļu aizsardzības inspekcijas 2015. gada 1.decembra atbilde ar tai pievienotajiem dokumentiem – 19.02.2015. atļauja Nr. P-0000138 un prasītājas 2015. gada 10.februāra iesniegums.

Vērtējot apelācijas sūdzībā norādīto attiecībā uz atbildētāju atbildību par dokumentācijas neiesniegšanu būvvaldē, Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka lietā par četru dokumentu neiesniegšanu būvvaldē nav strīda. Tomēr par būtisku atzīstams apstāklis, ka lietā nav pierādījumu, ka atbildētājas būtu informētas par būvdarbu uzsākšanas šķēršļiem. Prasītājas uzskats, ka atbildētājām būtu bijis jāzina par šo dokumentu nepieciešamību vērtējams kopsakarā ar lietā konstatēto par prasītājas pilnvarnieka atbildību par dokumentācijas kārtošanu, proti, lietā nav pierādījumu apstāklim, ka atbildētājas būtu atteikušās izsniegt /pers. I/ kādu no šiem dokumentiem. Prasītājai nevarēja nebūt zināms fakts, ka tieši /pers. I/ nodarbojas ar dokumentācijas kārtošanu atbilstoši viņam izsniegtajam pilnvarojumam. Kā pamatoti norādījusi pirmās instances tiesa, prasītāja, izsniedzot pilnvarojumu /pers. I/ dokumentācijas kārtošanai, Civillikuma 2289.pantam apņēmās pilnvarnieka rīcību atzīt par sev saistošu.

Apelācijas sūdzībā norādītais, ka /pers. I/ nebija pilnvarojuma sniegt rīkojumus nav ņemams vērā, jo, kā redzams no lietas materiāliem, /pers. I/ izsniegtās pilnvarojuma apjoms atbildētājam tapis zināms tikai pēc vēršanās Burtnieku novada būvvaldē pēc tiesvedības uzsākšanās (lietas lapas Nr.106-107). Tādējādi vadoties pēc loģikas apsvērumiem atbildētājām bija pamats ņemt vērā prasītājas pilnvarotā pārstāvja, kas turklāt bija atbildīgs par dokumentācijas kārtošanu, rīkojumam.

Lai gan prasītāja apelācijas sūdzībā norāda, ka Būvniecības likuma 1.panta 1.punkta izpratnē atbildētājām bija jāapzinās, ka izsniegtajā būvatļaujā bija ietverti nosacījumi, lietā nav iesniegti pierādījumi apstāklim, ka prasītāja vai tās pilnvarnieks būtu atbildētājus par jebkādiem nosacījumiem informējusi, tā vietā nākošajā dienā atkāpjoties no līguma.

Izvērtējot šādu atbildētājas rīcības samērību, tiesiskumu un atbilstību Civillikuma 1.pantam, apelācijas instances tiesa vadās no juridiskajā literatūrā (sk. Balodis K. Labas ticības princips mūsdienu Latvijas civiltiesībās, Jurista vārds, Nr.24 (257), 2002. gada 3. decembris) paustā, ka *labas ticības princips nozīmē to, ka katram savas subjektīvās tiesības un subjektīvi pienākumi jāizpilda, ievērojot citu personu pamatotās intereses. [..] labas ticības princips izpaužas tādējādi, ka abas puses ievēro un pilda savas saistības*. Kā to pamatoti atzinusi pirmās instances tiesa, analizējot prasītājas rīcības samērīgumu un atbilstību labas ticības principam, prasītājas darbības, atkāpjoties no Būvniecības līguma, vērtējamas kā pretējas Civillikuma 1.pantam.

Vērtējot apelācijas sūdzībā attiecībā uz Civillikuma 1.panta piemērošanu, Civillietu tiesas kolēģija vadās no judikatūrā atzītā, ka *nevērtējot uzņemto saistību izpildes pienākumu, kas paredzēts Civillikuma 1587.pantā, tiesa lietā nodibinātajiem apstākļiem Civillikuma 1.pantu piemērojusi bez pietiekoša pamata* (Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2015.gada 17.jūnija spriedums lietā Nr.SKC-225/2015).

Konkrētajā gadījumā Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa Civillikuma 1.pantu piemērojusi tiešā kopsakarā ar Civillikuma 1587.pantā noteikto saistību izpildes pienākumu, pamatoti attiecinot to uz prasītāju.

Tādējādi Civillietu tiesas kolēģija nevar piekrist apelācijas sūdzībā norādītajam, ka pirmās instances tiesa atbildētāju tiesības turpināt līguma izpildi atzinusi par svarīgākām, bet gan pamatoti konstatējusi formālu ieganstu, kā rezultātā prasītāja atkāpusies no Līguma, pieprasot gan avansa atmaksu, gan līgumsodu, kas sasniedz pusi no avansa summas.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu *katrai pusei jāpierāda tie fakti uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība, atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.*

Prasītājas apelācijas sūdzībai pievienotā izdruka no SIA "Latvijas Mobilais Telefons" apliecina atbildētājas valdes loceklim veiktu zvanu (lietas lapa Nr.165), tomēr minētais pats par sevi nevar kalpot par pamatu uzskatīt, ka atbildētāji būtu informēti par būvvaldes izvirzītajiem priekšnoteikumiem. Ņemot vērā starp pusēm noslēgto līgumu, komunikācija pa telefonu var būt notikusi arī citu apsvērumu dēļ.

Pēc juridiskās dabas pušu starpā noslēgtais darījums ir uzņēmuma līgums. Saskaņā ar Civillikuma 2212.panta pirmo daļu, *ar uzņēmuma līgumu viena puse uzņemas izpildīt otrai par zināmu atlīdzību ar saviem darba rīkiem un ierīcēm kādu pasūtījumu, izgatavot kādu lietu vai izvest galā kādu pasākumu.* Civillikuma 2213.pantā noteikts, ka *uzņēmējam jāizpilda pasūtījums saskaņā ar līgumu un jānodod pasūtītājam.*

Kā redzams no pušu sarakstes attiecībā par iespējamu izlīgumu, atbildētājas joprojām ir gatavas turpināt būvdarbus, tiek turpināts apmaksāt inventāra nomu un tiek uzglabāti būvmateriāli, ka prasītāja faktiski arī neapstrīd (lietas lapas Nr.203).

Līdz ar to fakts, ka būvvalde konstatējusi atsevišķu dokumentu trūkumu, Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā nebija pietiekams pamats lai atbilstoši Līguma 13.3.2.2.punktam prasītāja izlietotu pielīgto atkāpšanās tiesību, jo, kā to pamatoti konstatējusi pirmās instances tiesa, tie bija novēršami maksimāli īsā termiņā. Būvatļauja tika izsniegta un pēc tajā norādīto nosacījumu izpildes, būvniecības darbi varētu tikt turpināti.

Konkrētajā gadījumā tieši pretēji, prasītāja izmantojusi situāciju, lai nekavējoties vienpusēji atkāptos no līguma, neraugoties uz apstākli, ka būvvaldes konstatētie trūkumi būtu novēršami dienas laikā, tādējādi uzsākot būvdarbus 2016.gada 27.februārī, jo tam nepastāvētu ne tiesiski, ne praktiski šķēršļi.

Lai gan prasītāja uzskata, ka ar pretprasības apmierināšanu un prasības noraidīšanu netiek noregulēts pušu starpā valdošais strīds un atbildētājas prettiesiski patur avansa maksājumu, Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka starp pusēm nav strīda par apstākli, ka zināmi darbi Objektā ir veikti, atšķiras vien pušu viedoklis par to, kādā summā šie darbi novērtējami – prasītāja uzskata, ka darbi veikti par summu ne vairāk kā 11 000 EUR (lietas lapa Nr.233), savukārt atbildētājas uzskata, ka darbi novērtējami 39 384,30 EUR apmērā (lietas lapas Nr.207-216). Tādējādi arī pati prasītāja atzīst, ka Objektā darbi ir veikti, tomēr pušu starpā pastāv strīds par to apjomu un attiecīgi – apmaksu. Ņemot vērā, ka prasītājas atkāpšanās no Būvniecības līguma atzīstama par nepamatotu, nav pamata lemt par avansa vai kādas tā daļas piedziņu par labu prasītājai.

Līdz ar to Civillietu tiesas kolēģijai ir pamats atzīt, ka pirmās instances tiesa lietas apstākļus ir novērtējusi vispusīgi un objektīvi, taisījusi likumīgu un pamatotu spriedumu, tādējādi ir atzīstams, ka apelācijas sūdzībā norādītie argumenti tiesas sēde neguva apstiprinājumu un nevar būt pamats prasību apmierināt un noraidīt pretprasību.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, *pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Ja prasība apmierināta daļēji, šajā pantā norādītās summas piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram.*

Kā redzams no lietas materiāliem, SIA "ARTBLOK" pie pretprasības celšanas samaksājusi valsts nodevu 71,14 EUR (lietas lapa Nr.103), kā arī ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,70 EUR (lietas lapa Nr.104), kas, apmierinot pretprasību, piedzenami no prasītājas par labu SIA "ARTBLOK".

Civilprocesa likuma 44.panta trešā daļa noteic, *ja prasība noraidīta, ar lietas vešanu saistītos izdevumus piespriež no prasītāja par labu atbildētājam.* Attiecīgi pēc analoģijas minētais attiecināms uz pretprasību.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas 1.punkta e) apakšpunktam Civillietu tiesas kolēģija, ņemot vērā strīda specifisko raksturu, pretprasību atzīst par nemantisku prasību sarežģītā lietā.

Kā redzams no lietas materiāliem, pirmās instances tiesā atbildētājai SIA "ARTBLOK" radušies un ir apmaksāti ar lietas vešanu saistītie izdevumi 2178 EUR apmērā (lietas lapas Nr.124-128), un apelācijas instances tiesā – 1210 EUR (lietas lapas Nr.227-228), tātad kopā 3388 EUR (2178+1210), kas piedzenami no atbildētājas par labu prasītājam Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas 1.punkta e) apakšpunkta izpratnē.

Tādējādi, apmierinot prasību, no atbildētāja par labu prasītājai piedzenami tās samaksātie tiesas izdevumi kopā 3463,84 EUR apmērā (71,14+4,70+3388).

Ņemot vērā, ka prasītājas un atbildētājas samaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 12,53 EUR (lietas lapas Nr.4; 104) nesedz faktiski patērētos 13,09 EUR (lietas lapa Nr.1), no prasītājas valsts labā piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 0,56 EUR (13,09-12,53).

Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.[1] pantam, prasītājai nosakāms desmit dienu termiņš sprieduma labprātīgai izpildei.

Saskaņā ar iepriekš minēto un vadoties no Civilprocesa likuma 430., 432., 433., 434.panta, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda:

SIA "Hof-Ranzen" prasību pret SIA "ARTBLOK" un SIA Ražošanas komercfirma "L.E.O." par zaudējumu, likumisko procentu un līgumsoda piedziņu **noraidīt.**

SIA "ARTBLOK" un SIA Ražošanas komercfirma "L.E.O." pretprasību pret SIA "Hof-Ranzen" par paziņojuma par vienpusēju atkāpšanos no līguma atzīšanu par spēkā neesošu **apmierināt**.

Atzīt par spēkā neesošu SIA "Hof-Ranzen" 2015. gada 27. februāra paziņojumu par vienpusēju atkāpšanos no 2015. gada 2. februāra Būvdarbu līguma Nr.2015/01.

Piedzīt no SIA "Hof-Ranzen", reģistrācijas numurs 44103086944, par labu SIA "ARTBLOK", reģistrācijas numurs 40003736557, tiesāšanās izdevumus – ar lietas vešanu saistītos izdevumus 3388,00 EUR (trīs tūkstoši trīs simti astoņdesmit astoņi *euro* un 00 centi), valsts nodevu 71,14 EUR (septiņdesmit viens *euro* un 14 centi) un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,70 EUR (četri *euro* un 70 centi), kopā 3463,84 EUR (trīs tūkstoši četri simti sešdesmit trīs euro un 84 centi).

Piedzīt no SIA "Hof-Ranzen", reģistrācijas numurs 44103086944, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 0,56 (nulle *euro* un 56 centi), kas iemaksājami kontā Nr.LV51TREL2190458019000, saņēmējs: Tiesu administrācija, NMR 90001672316, saņēmēja banka: Valsts kase, kods TRELLV22, iemaksas mērķis: civillieta Nr.C31365815.

Noteikt SIA "Hof-Ranzen", reģistrācijas numurs 44103086944, termiņu tiesas sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas, iesniedzot Rīgas apgabaltiesā samaksu apliecinošu dokumentu par valsts labā piedzīto tiesas izdevumu samaksu.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas

apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2017.gada 24.aprīlī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja (personiskais paraksts) S.Buivide
Tiesneši (personiskais paraksts) L.Pliča
(personiskais paraksts) M.Sviķis